CÂND
DUMNEZEU
S-A APROPIAT

CÂND
DUMNEZEU
S-A APROPIAT

MAX LUCADO

Editura Casa Cărţii, Oradea
2007

This book was first published in the United States by W Publishing Group, a Division of Thomas Nelson, Inc., P. O. Box 141000, Nashville, Tennessee, 37214 with the title *God Came Near,* by Max Lucado, copyright © 1986, 2004 Max Lucado. Translated by permission.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepţia celor precizate.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii Casa Cărţii. Orice reproducere sau selecţie de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Casa Cărţii, Oradea.

Când Dumnezeu S-a apropiat
de Max Lucado
Copyright © 2007 Editura Casa Cărţii
O.P. 1, C.P. 270,
410610 Oradea
Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566
Email:
info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

LUCADO, MAX
Când Dumnezeu S-a apropiat / Max Lucado. - Oradea : Casa Cărţii, 2007
ISBN 978-973-8998-06-3

28

Traducerea: Cornelia Butuza
Editarea: Florentina Pop
Tehnoredactarea: Laurenţiu Păşcuţi
Coperta: Adi Mihocaş

Tiparul executat la Tipografia Leş s.r.l.
Str. Arenei nr. 16
440097 Satu Mare
Tel. 0261-768352

Lui Steve şi lui Cheryl Green:

Un prieten credincios e un sprijin puternic:
Cine l-a găsit, a găsit o comoară.[1]

Sirah 6:14

[1] *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Ediţie Jubiliară a Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic şi de Misiune a Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 2001 (n.ed.).

Şi au zis: „Domnule, am vrea să vedem pe Isus”.

Ioan 12:21

Am văzut noi înşine cu ochii noştri mărirea Lui.

2 Petru 1:16

CUPRINS

RECUNOŞTINŢE xi
INTRODUCERE LA NOUA EDIŢIE xiii
Martori ai măreţiei Sale xvii

Partea I

ÎNTRUPAREA SA

Şi Cuvântul S-a făcut trup ...

1. Sosirea 3
2. „Doar un moment...” 7
3. Absurditate în trup 11
4. Rugăciunea Mariei 17
5. Căţărat pe o creangă sau aşezat pe o rămurică 21
6. Douăzeci şi cinci de întrebări pentru Maria 25
7. Noapte de Crăciun 27

şi a locuit printre noi, ...

8. Părăsind atelierul de tâmplărie 31
9. Spuneţi-Mi simplu: Isus 35
10. Femei în iarnă 39
11. Când Dumnezeu a suspinat 43
12. Întrebare pusă pe marginea canionului 47

iar noi am privit slava Lui, ...

13. O poveste despre doi copaci 53
14. Nu este întâmplător 57
15. Redescoperind uimirea 63

plină de har şi de adevăr.

16. Speranţa 67
17. Clipe veşnice 71
18. Ce vezi? 75

Partea a II-a

IMITAŢIA NOASTRĂ

Ucenicul... desăvârşit va fi ca învăţătorul lui.

19. El a uitat 79
20. Făcând faţă adevărurilor 83
21. Lumina din... debara?! 89
22. Ambiţie oarbă 93
23. Avertismente 97
24. Ziua tatălui: un omagiu 103
25. Sedanurile de familie ale credinţei 107
26. Reproşuri insensibile 111
27. Un cântec în întuneric 115
28. În noroiul Iabocului 119
29. Puţină spânzurătoare 123
30. Carmelita 127
31. Privind înspre vârf 131

GHID DE LECTURĂ 135
NOTE 199

Recunoştinţe

Această nouă ediţie îmi oferă un nou prilej de a mulţumi
oamenilor care au contribuit la lansarea celei dintâi ediţii:
Aşadar, mulţumiri din nou lui:
Liz Heaney şi echipei Multnomah:
nici nu se putea mai bine!

Jim Woodroof, Rubel Shelley, Richard Rogers şi
Joan Carrigan (sora mea):
încurajările şi sugestiile voastre au fost nepreţuite.

Carl Cope:
ce m-aş fi făcut fără ajutorul tău din ceasul al doisprezecelea
şi prietenia ta 24 de ore din 24, 7 zile din7?

Echipei Rio:
amigos queridos! (Prieteni dragi!, n.tr.)

Stanley Shipp:
unul dintre cei mai buni oameni de pe pământ.

Prezbiterilor Bisericii lui Cristos din Highland:
apreciez grija pastorală şi rugăciunile voastre.

Şi, cu multă dragoste, îţi mulţumesc, Denalyn:
dacă o stea ar fi căzut de fiecare dată când mă gândeam la
tine, cerul ar fi gol.

Introducere la noua ediţie

Remarcaţi intervenţia. Dumnezeu bate pe umărul colectiv al umanităţii: „Scuzaţi-mă!”, a spus El, şi veşnicia a întrerupt măsurarea timpului, divinitatea a întrerupt tot ce e făcut din carne, iar cerurile au întrerupt mersul pământului, sub forma unui copilaş. Creştinismul s-a născut dintr-o mare întrerupere cerească.

Întrebaţi păstorii din Betleem. Cunoaştem atât de puţine despre aceşti oameni. Numele lor? Vârsta? Câţi erau de serviciu în noaptea aceea? Nu ştim. Dar măcar atât putem presupune: nu se aşteptau la nimic spectaculos. Ei doar vegheau oile. „În ţinutul acela erau nişte păstori, care stăteau afară în câmp, şi făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor” (Luca 2:8). Uneori, când vrem să adormim, numărăm oi!

Şi apoi, era tura de noapte. Mai degrabă ai sta să urmăreşti cum se usucă vopseaua. Păstori veghind oile în timp ce dorm? E mai interesant să rosteşti propoziţia decât să faci slujba. Cea mai mare provocare a lor era să stea treji! Oamenii aceştia nu se aşteptau la nimic extraordinar.

Nici nu voiau nimic extraordinar. Orice lucru extraordinar era un lucru rău—lupi, lei de munte, hoţi; aşa că păstorii preţuiau previzibilul şi îşi doreau liniştea. Singurul scop era acela de a le putea spune soţiilor acasă: „Noaptea asta nu s-a întâmplat nimic!”

Însă, chiar dacă îşi doreau o noapte calmă, nu înseamnă că au şi avut-o. Şi, iertaţi pe cel ce vă reaminteşte: chiar dacă vreţi o viaţă liniştită, nu fiţi aşa de siguri că o veţi şi avea! În secunda în care v-aţi cufundat confortabil în fotoliul vieţii, cerul apasă pe telecomandă şi schimbă canalul:

- Biroul de ajutor social spune: „Nu."
- Un medic spune: „Însărcinată."
- Şeful spune: „Transfer."
- Pe extemporal scrie: „Patru."
- Mecanicul auto spune: „Calat."
- Asigurarea auto spune: „Expirat."

„Eu întocmesc lumina, şi fac întunericul, Eu dau propăşirea, şi aduc restriştea, Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri" (Isaia 45:7).

Iar răspunsul nostru iniţial este tipic, şi la fel cu cel al păstorilor: frica. „Şi iată că un înger al Domnului s-a înfăţişat înaintea lor, şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoşat foarte tare" (Luca 2:9).

Întotdeauna, schimbarea aduce cu sine frică înainte de a aduce credinţă. Întotdeauna privim la ce-i mai rău înainte de a ne uita la ce-i mai bun. Dumnezeu ne întrerupe vieţile cu ceva ce noi n-am mai văzut niciodată, iar noi, în loc să-L lăudăm, intrăm în panică! Ne grăbim să interpretăm prezenţa unei probleme ca însemnând absenţa lui Dumnezeu, şi-o ştergem!

Bine că păstorii au zăbovit, altfel ar fi putut să piardă al doilea verset:

„Astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, Care este Cristos, Domnul" (Luca 2:11).

Eu sper doar că veţi face ceea ce au făcut păstorii—au zăbovit lângă iesle. Prin ceea ce am scris în această carte, intenţionez să vă ajut să faceţi tocmai lucrul acesta.

Au trecut aproape douăzeci de ani de când am terminat acest proiect. O bună parte din el a fost scris într-una din cele două debarale: în debaraua noastră depozit din Rio de Janeiro, Brazilia, sau în debaraua socrilor mei, în timpul vizitei prelungite, de Crăciun, din 1987. De-atunci, s-au

schimbat multe: nu mai scriu într-o debara, iar cele două fetiţe ale mele sunt acum trei, şi sunt domnişoare în toată regula.

Însă, deşi s-au schimbat multe, esenţialul a rămas acelaşi. Cea mai mare veste din câte există este încă cea mai bună veste... Cristos a intrat în lumea noastră. Drept consecinţă, noi putem intra într-a Lui.

Fie ca El să folosească aceste cuvinte, ca să vă arate în ce fel.

MAX LUCADO

Martori ai măreţiei Sale

Creştinismul, în cea mai pură formă a sa,
este nici mai mult, nici mai puţin
decât a-L vedea pe Domnul Isus.
Slujirea creştină, în cea mai pură formă a sa,
înseamnă nici mai mult, nici mai puţin
decât a-L imita pe Cel pe Care-L vedem.
A vedea măreţia Sa şi a-L imita,
iată suma creştinismului.

De cincizeci şi unu de ani Bob Edens era orb. Nu putea vedea absolut nimic. Lumea sa era un hol întunecat, plin cu sunete şi mirosuri. Aşa a simţit el de-a lungul a cincizeci de ani de întuneric.

Apoi, el a putut să vadă.

Un chirurg înzestrat i-a făcut o operaţie complicată şi, pentru prima dată în viaţa lui, Bob Edens avea vedere, ceea ce i s-a părut de-a dreptul copleşitor. „N-aş fi crezut niciodată că galbenul e atât de... galben!", a exclamat el. „N-am cuvinte! Sunt uimit de culoarea galbenă, dar roşul e culoarea mea preferată. Nu-mi vine să cred cum e roşul!"

„Pot vedea forma lunii—şi nu-i nimic mai frumos decât un avion ce străbate cerul lăsând o dâră albă; şi, desigur, răsăritul şi apusul. Iar noaptea privesc stelele pe cer, cu lumina lor licărindă. N-aş fi putut şti niciodată cât de minunat e totul."

Are dreptate. Toţi cei care au trăit o viaţă având vedere, nu vor şti niciodată cât de minunat poate fi să ţi se dea vedere.

Dar Bob Edens nu este singurul care şi-a petrecut o viaţă lângă ceva fără să-l poată vedea. Puţini sunt aceia care nu suferă de vreo formă de orbire. Uimitor, nu-i aşa? Putem trăi

o viaţă lângă ceva, însă dacă nu ne luăm timp să ne concentrăm asupra lui, acel ceva nu mai este o parte din viaţa noastră. Până când nu ne îndepărtăm cumva această formă de orbire, lumea noastră nu e decât o peşteră întunecată.

Gândiţi-vă: simplul fapt că cineva a văzut o mie de curcubee nu înseamnă că a văzut măreţia vreunuia din ele. Oricine poate trăi lângă o grădină şi, cu toate acestea, să neglijeze a-şi aţinti privirea asupra splendorii florii. Un bărbat poate petrece o viaţă întreagă lângă o femeie, dar să fie incapabil să privească în adâncul sufletului ei.

Şi, o persoană poate fi bunătatea întruchipată, şi să nu-L poată vedea niciodată pe Creatorul vieţii.

A fi cinstit sau moral, sau chiar religios, nu înseamnă neapărat că Îl vom vedea pe El. Nu. Am putea vedea ce văd alţii în El sau am putea auzi ceea ce unii zic că a spus. Dar până nu-L vedem noi înşine, până nu ni se dă vedere, noi doar credem că-L vedem, în realitate, văzând doar o formă neclară într-o penumbră cenuşie.

Voi L-aţi văzut?

Aţi reuşit să prindeţi o sclipire din măreţia Sa? Într-o crevasă a inimii voastre este aşezat un cuvânt care vă determină, chiar şi pentru puţin timp, să-I vedeţi faţa. Auziţi un vers spus pe un ton nemaiauzit, sau explicat într-un fel cum n-aţi mai întâlnit, şi încă o piesă din puzzle se aşează la locul ei. Cineva vă atinge duhul îndurerat cum numai unul trimis de El o poate face... şi iată-L!

Isus.

Omul. Galileanul ars de soare, care vorbeşte cu o autoritate răsunătoare, şi iubeşte cu o smerenie ca de copil.

Dumnezeul. Cel Care a pretins că e mai în vârstă decât timpul şi mai mare decât moartea.

Toată împopoţonarea religiei s-a dus; ceaţa teologiei este împrăştiată, cortinele opiniei şi ale controversei sunt momentan ridicate. Greşelile noastre orbeşti şi crizele de egoism sunt şterse. Şi iată-L, stând în picioare!

Isus.

L-aţi văzut?

Cei ce L-au văzut primii, n-au mai fost niciodată la fel.

„Domnul meu şi Dumnezeul meu!”, a strigat Toma.

„L-am văzut pe Domnul!”, a strigat Maria Magdalena.

„Noi am văzut slava Sa.”, a declarat Ioan.

„Nu ardea inima-n noi când ne vorbea?”, s-au bucurat cei doi ucenici care mergeau spre Emaus.

Dar Petru a spus-o cel mai bine: „Noi suntem martorii măreţiei Sale.”

Măreţia Sa. Împăratul Iudeii. Vulturul înălţat al veşniciei. Nobilul Amiral al Regatului. Întreaga splendoare a cerului revelată în trup de om. Pentru un timp atât de scurt, uşile sălii tronului s-au deschis, şi Dumnezeu S-a apropiat. Măreţia Sa a putut fi văzută. Cerurile au atins pământul şi astfel pământul poate cunoaşte cerurile. Într-un tandem uimitor, un trup uman găzduieşte divinitatea. Sfinţenia şi pământescul—îngemănate.

Acesta nu este un Mesia ce aleargă după morile de vânt. Povestea Sa este extraordinară. Se numeşte pe Sine divin, şi totuşi dă voie unui soldat roman firav să-I înfigă un piron în palmă. El a cerut curăţie, şi totuşi a apărat drepturile unei prostituate căite. A chemat oamenii la mărşăluit, totuşi nu le-a permis să-L numească Rege. A trimis oameni în toată lumea, echipaţi doar cu genunchi îndoiţi şi cu amintirile unui tâmplar înviat din morţi.

Nu-L putem privi pur şi simplu ca pe un învăţător bun. Pretenţiile Sale erau prea ieşite din comun pentru a putea fi limitate la învăţăturile lui Socrate sau Aristotel. Nici nu-L putem considera unul din marii profeţi trimişi să arate adevărurile veşnice. Pretenţiile Sale elimină această posibilitate.

Atunci cine este El?

Haideţi să încercăm să aflăm. Să păşim pe urmele lăsate de sandalele Sale; să stăm pe podeaua rece şi tare a peşterii în

care S-a născut; să mirosim rumeguşul din atelierul Său de tâmplărie; să-I ascultăm zgomotul sandalelor lipindu-se de drumurile pietruite ale Galileei; să suspinăm când atingem rănile vindecate ale leprosului; să ne ghemuim când auzim sâsâitul lui Satana din iad; să lăsăm vocile noastre să se înalţe odată cu laudele mulţimilor; să încercăm să-L vedem.

Un avertisment, însă. Se întâmplă ceva cu persoana care a fost martora măreţiei Sale—a devenit dependentă. O privire scurtă aruncată Împăratului, şi eşti consumat de dorinţa de a vedea şi mai mult din El.

Căldura din strană nu mai este o opţiune, religia bună de aruncat la gunoi nu mai este suficientă, şi nici nu mai e nevoie de căutarea de noi senzaţii. Odată ce I-aţi văzut faţa, veţi dori mereu şi mereu să I-o vedeţi.

Rugăciunea mea pentru această carte—fără scuze—este aceasta: fie ca Divinul Chirurg să o folosească ca pe un delicat instrument chirurgical, ca să redea vederea. Fie ca imaginea tulbure să se clarifice şi ceaţa să dispară. Fie ca Cristos să vină ca dintr-un miraj deşertic şi să devină chipul unui prieten drag. Fie ca noi să ne plecăm capetele la picioarele străpunse şi să ne alăturăm lui Toma, proclamându-L „Domnul meu şi Dumnezeul meu”, şi, deasupra tuturor, fie ca noi să şoptim secretul universului: „Noi am fost martorii măreţiei Sale.”

Partea întâi

Întruparea Sa

Şi Cuvântul S-a făcut trup, şi a locuit printre noi,
iar noi am privit slava Lui, …plină de har şi de adevăr.

Ioan 1:14 (NKJV[1])

CAPITOLUL 1

SOSIREA

Zgomotul şi agitaţia au început mai devreme decât de obicei în sat. În timp ce noaptea făcea loc zilei, oamenii au ieşit deja pe stradă. Negustorii s-au proptit la colţurile celor mai circulate dintre străzi. Proprietarii de magazine şi-au deschis uşile tarabelor. Copiii s-au trezit la lătratul câinilor sau la răgetul măgăruşilor ce trăgeau la căruţe.

Proprietarul hanului s-a trezit mai devreme decât majoritatea celor din sat. În definitiv, hanul era ticsit, niciun pat liber; orice rogojină sau pătură disponibilă erau scoase spre folosire. Curând se vor trezi toţi clienţii şi va fi foarte mult de lucru.

Imaginaţia cuiva ar putea fi stârnită, gândindu-se la conversaţia dintre proprietarul hanului şi familia sa la masa de dimineaţă. A pomenit cineva de sosirea celor doi tineri de azi-noapte? A întrebat cineva dacă le e bine? A comentat careva că fata de pe măgăruş e însărcinată? Poate. Poate că cineva s-a găsit să deschidă subiectul. Însă, în cel mai bun caz, s-a deschis, dar nu s-a comentat nimic. Nu era nimic *atât* de inedit de spus despre ei. Era, probabil, una din multele familii întoarse acasă în acea noapte.

În plus, cine avea timp să vorbească despre ei, când în aer plutea atâta voie bună? Împăratul Augustus făcuse un favor economiei din Betleem când a decretat instituirea recensă-mântului. Cine-şi mai aminteşte când a mai fost aşa un comerţ în sat?

Nu, e improbabil că a mai menţionat careva sosirea celor doi, sau să se fi întrebat de starea fetei. Erau prea ocupaţi.

Ziua îi prindea din urmă. Trebuia făcută pâinea zilnică. Trebuiau făcute treburile din acea dimineaţă. Erau prea multe de făcut ca să-ţi închipui că se întâmpla imposibilul.

Dumnezeu a intrat în lume sub forma unui copilaş.

Totuşi dacă cineva s-ar fi nimerit în acea dimineaţă în prejma staulului de oi de la periferia Betleemului, ar fi asistat la o scenă cu totul neobişnuită.

Staulul duhnea, cum duhnesc toate grajdurile. Duhoare de urină, bălegar, şi putoare înţepătoare de oi plutea în aer. Pământul era tare, iar paiele puţine. Din tavan coborau pânze de păianjen, iar un şoarece alerga străbătând podeaua mizerabilă.

Un loc mai umil în care să se nască, nici că se putea găsi!

Afară, de-o parte, stă un grup de păstori. Ei stau tăcuţi pe podea; poate miraţi, poate perplecşi, fără îndoială uimiţi. Noaptea lor de veghe fusese întreruptă de o explozie de lumină din cer şi de o simfonie de îngeri. Dumnezeu se duce la aceia care au timp să-L asculte—aşa că, în această noapte senină S-a dus la păstorii cei simpli.

Alături de tânăra mamă şade tatăl obosit. Dacă picoteşte careva, atunci el este acela, căci nici nu-şi mai aduce aminte când a stat jos ultima dată; şi acum, că încântarea şi-a mai redus din intensitate, acum, că Maria şi copilaşul sunt bine, se sprijină de zidul grajdului şi simte că ochii i se îngreuiază. Încă nu şi-a dat bine seama. Misterul evenimentului l-a zăpăcit. Dar acum nu are energia de a se lupta cu întrebările. Important este că pruncul e bine, şi Maria e sănătoasă. În timp ce adormea, şi-a amintit de numele pe care i l-au zis îngerii... Isus. „Îl vom numi Isus."

Însă Maria e trează. O, ce tânără pare! Capul său se odihneşte pe pielea moale a veşmântului lui Iosif. Durerea fusese alungată de o profundă mirare. Ea privi faţa copilului. Fiul ei. Domnul ei. Maiestatea Sa. În acest moment al istoriei, fiinţa umană care înţelege cel mai bine cine este Dumnezeu şi ce face El, este o fată tânără, într-un staul urât mirositor, ce nu-şi